



The Holy See

KATECHEZA OJCA ŚWIĘTEGO FRANCISZKA

AUDIENCJA GENERALNA

30 października 2013 r.

Video

Wielka rodzina między ziemią i niebem

Drodzy Bracia i Siostry, dzień dobry!

Dziś chciałbym mówić o bardzo pięknej rzeczywistości naszej wiary, a mianowicie o «świętych obcowaniu» (komunii świętych). *Katechizm Kościoła Katolickiego* przypomina nam, że wyrażenie to odnosi się do dwóch rzeczywistości: do komunii w rzeczach świętych i do komunii między osobami świętymi (n. 948). Omówię drugie znaczenie: jest to jedna z najbardziej pocieszających prawd naszej wiary, ponieważ przypomina nam, że nie jesteśmy sami, lecz istnieje komunia życia wszystkich, którzy należą do Chrystusa. Komuniam, która rodzi się z wiary; określenie «święci» odnosi się do tych, którzy wierzą w Pana Jezusa i są w Niego włączeni w Kościele przez chrzest. Dlatego pierwsi chrześcijanie byli nazywani również «świętymi» (por. *Dz* 9, 13. 32. 41; *Rz* 8, 27; *1 Kor* 6, 1).

Ewangelia św. Jana zaświadcza, że przed męką Jezus modlił się do Ojca o jedność swoich uczniów następującymi słowami: «Aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojcze, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, by świat uwierzył, że Ty Mnie posłałeś» (17, 21). Kościół w swojej najgłębszej prawdzie jest komunią z Bogiem, zażyłością z Bogiem, wspólnotą miłości z Chrystusem i z Ojcem w Duchu Świętym, której przedłużeniem jest wspólnota braterska. Ta relacja między Jezusem i Ojcem jest «wzorcem» więzi między nami, chrześcijanami: jeśli jesteśmy wewnętrznie uformowani według tego «wzorca», w tym piecu płonącym miłością, to możemy stać się naprawdę jednym sercem i jedną duszą, ponieważ miłość Boga spala nasze

egoizmy, nasze uprzedzenia, nasze podziały wewnętrzne i zewnętrzne. Miłość Boga spala również nasze grzechy.

Jeśli jest to zakorzenienie w źródle Miłości, którym jest Bóg, to zachodzi również wzajemna wymiana: od braci do Boga; doświadczenie braterskiej wspólnoty prowadzi mnie do komunii z Bogiem. Jedność między nami prowadzi nas do jedności z Bogiem, prowadzi nas do tej więzi z Bogiem, który jest naszym Ojcem. Jest to drugi aspekt komunii świętych, który chciałbym podkreślić: nasza wiara potrzebuje wsparcia innych, zwłaszcza w trudnych momentach. Jeśli jesteśmy zjednoczeni, nasza wiara staje się silna. Jak pięknie jest wspierać się wzajemnie we wspólnym przygodzie, jaką jest wiara! Mówię to, bo tendencja do zamykania się w sferze prywatnej wywarła wpływ również na sferę religijną, toteż często trudno jest prosić o pomoc duchową tych, którzy dzielą z nami doświadczenie chrześcijańskie. Któż z nas nie zaznał niepewności, zagubienia, a nawet wątpliwości na drodze wiary? Wszyscy tego doświadczyliśmy, ja też: jest to częścią drogi wiary, częścią naszego życia. Wszystko to nie powinno nas dziwić, ponieważ jesteśmy ludźmi, cechują nas słabość i ograniczenia; wszyscy jesteśmy słabi, wszyscy mamy ograniczenia. Jednakże w tych trudnych momentach trzeba ufać w pomoc Boga, przez synowską modlitwę, a jednocześnie ważne jest, by znaleźć odwagę i pokorę, żeby otworzyć się na innych, by prosić o pomoc, by prosić o podanie ręki. Ile razy tak zrobiliśmy, a potem udało się nam rozwiązać problem i na nowo odnaleźć Boga! W tej komunii — komunii znaczy wspólnota w jedności — jesteśmy wielką rodziną, w której wszyscy członkowie pomagają sobie i wzajemnie się wspierają.

I przejdźmy do drugiego aspektu: komunii świętych wychodzi poza ziemskie życie, przekracza granicę śmierci i trwa zawsze. Ta więź między nami przekracza doczesność i trwa w innym życiu; jest to duchowa jedność, której źródłem jest chrzest i której śmierć nie przerywa, lecz dzięki zmartwychwstałemu Chrystusowi znajdzie ona swoją pełnię w życiu wiecznym. Istnieje głęboka i nierozdzielna więź między osobami, które są jeszcze pielgrzymami na tym świecie — między nami — i tymi, którzy przekroczyli próg śmierci, by wejść do wieczności. Wszyscy ochrzczeni tu, na ziemi, dusze czyścicowe i wszyscy błogosławieni, którzy są już w Raju, tworzą jedną wielką rodzinę. Ta komunii między ziemią i niebem urzeczywistnia się zwłaszcza w modlitwie wstawienniczej.

Drodzy przyjaciele, mamy tę piękną rzecz! Jest to rzeczywistość nasza, wszystkich, która czyni nas braćmi, która towarzyszy nam na drodze życia i pozwala odnaleźć się na nowo w niebie. Idźmy tą drogą z ufnością, z radością. Chrześcijanin musi być radosny, ciesząc się, że ma tylu braci ochrzczonych, którzy idą razem z nim; jest wspierany pomocą braci i sióstr, którzy tą samą drogą zmierzają do nieba; a także pomocą braci i sióstr, którzy są w niebie i modlą się za nas do Jezusa. Idźmy naprzód tą drogą z radością.

Pozdrawiam wszystkich Polaków. Moi drodzy, wszyscy ochrzczeni żyjący tu na ziemi oraz wszystkie dusze w czyśćcu i święci w niebie tworzą jedną wielką rodzinę. Ta komunია między ziemią a niebem realizuje się szczególnie w modlitwie wstawienniczej, która jest najbardziej wzniosłą formą solidarności, i która także stanowi podstawę uroczystości liturgicznej Wszystkich Świętych oraz Wspomnienia Wiernych Zmarłych, które będziemy przeżywali w najbliższych dniach. Dziękujmy Bogu za dar i pragnienie świętości, które nas jednoczy. Niech Bóg wam błogosławi!